

شنبه 18 فروردین 1397-20 رجب 1439-7 آوریل 2018

آزادی "امام خمینی(ره)" پس از ده ماه بازداشت و تحت نظر بودن (1343 ش)

آزادی "امام خمینی(ره)" پس از ده ماه بازداشت و تحت نظر بودن (1343 ش)

پس از دستگیری حضرت امام خمینی(ره) و سرکوب قیام 15 خرداد 42، اوضاع در ظاهر رو به آرامش نهاد، اما خشم عمومی مردم مسلمان از دستگیری حضرت امام، به صورت rlm&های گوناگون جلوه rlm&گر شد. تشکیل گروه rlm&های زیرزمینی اسلامی در قم، تهران و شهرستان rlm&ها، تحریم انتخابات فرمایشی مجلس بیست و یکم در مرداد 1342 و نیز اعلامیه تاریخی حوزه علمیه قم با پانصد امضا از استادان و فضلا در حمایت از رهبر نهضت اسلامی ایران و محکوم کردن بازداشت غیرقانونی ایشان، از جمله واکنش rlm&های مردم و روحانیت در قبال عمل رژیم بود. در این میان رژیم پس از یک سلسله تمهیدات که به منظور جلوگیری از ابراز احساسات مردم و روحانیان در برابر آزادی رهبر نهضت اسلامی ایران انجام داد، سرانجام در اوایل سال 43، مذاکراتی با امام انجام داد و ایشان را به آرامش و مدارا با نظام فراخواند. سپس آن حضرت را در هفدهم فروردین 43 آزاد کرده و در مطبوعات عنوان کردند که امام با رژیم و انقلاب سفید شاه به توافق رسیده است. ولی حضرت امام پس از آن که در هجدهم فروردین وارد قم شدند، در اولین دیدار خود عنوان کردند: اگر خمینی را دار بزنید با [رژیم شاه] تفاهم نخواهد کرد.

اخراج هزاران ایرانی مقیم عراق توسط رژیم بعث این کشور (1359 ش)

صدام، از همان ابتدای پیروزی انقلاب اسلامی ایران، بغض و کینه خود را نسبت به ایران اسلامی آشکار می rlm&ساخت و به طور آشکار و پنهان، در صدد تعرض به انقلاب اسلامی برآمد. وی ابتدا ستون پنجم خود را برای اقدامات تخریبی به شهرهای مختلف ایران به ویژه نقاط مرزی مانند خرمشهر، آبادان و اهواز اعزام کرد. همچنین از اوایل سال 1358، هزاران ایرانی تبعه عراق را از جوار اماکن متبرکه نجف، سامرا، کربلا و کاظمین به طرز رقت انگیزی اخراج و اموالشان را مصادره نمود. در همین راستا، در چنین روزی، رژیم بعثی عراق که خود را برای حمله وسیع و سراسری به ایران آماده می rlm&کرد عده بی rlm&شماری از ایرانیان مقیم این کشور را به وسیله کامیون تا مرز آورده و آنها را به همان وضع رها نمود. در این حال، مقامات محلی ایران، از رانده شدگان به عنوان مهمان جمهوری اسلامی استقبال کردند و امکانات رفاهی برای آنان فراهم نمودند. اخراج ایرانیان و شیعیان در روزهای بعد نیز ادامه یافت و صدها هزار نفر در این جریان بی rlm&خانمان و آواره شدند. در همین حال، وزیر امور خارجه عراق طی نامه rlm&ای به دبیر کل سازمان ملل متحد با استناد به روحیه توسعه rlm&طلبی دولت ایران، خواستار خروج ایران از سه جزیره عربی ابوموسی و تنب کوچک و بزرگ شد. در روزها و ماه rlm&های بعد، تعرضات رژیم بعث با حمایت بیگانگان رو به افزایش نهاد تا اینکه در 31 شهریور 1359، جنگ هشت ساله rlm&ای را به ایران اسلامی تحمیل نمود.

رحلت عالم بزرگوار و عارف با الله آیت rlm&الله "سید عبدالکریم کشمیری" (1378 ش)

آیت rlm&الله سید عبدالکریم کشمیری در سال 1305 ش (1345ق) در نجف اشرف به دنیا آمد. وی پس از فراگیری دروس مقدمات در نجف، در حلقه درس خارج آیات عظام: سید ابوالقاسم خویی، سید عبدالاعلی سبزواری، سید عبدالهادی شیرازی و شیخ محمدکاظم شیرازی قرار گرفت. آیت rlm&الله کشمیری به دلیل هوش سرشار خویش توانست در کوتاه rlm&ترین زمان، درجه اجتهاد را از آیت rlm&الله خویی دریافت دارد و آن گاه به تدریس سطوح عالی فلسفه در حوزه بپردازد. پشتکار آیت rlm&الله کشمیری در تدریس به گونه rlm&ای بود که روزانه 11 کرسی درس اعم از فقه، اصول، فلسفه و ادبیات عرب برای ایشان برپا می rlm&شد. افزون بر تدریس، پژوهش و نگارش. در سیر معنوی و تهذیب نفس نیز به مراتب عالی دست یافت و صاحب کرامت rlm&هایی گردید. در پی سخت rlm&گیری rlm&های رژیم بعث عراق، به طور پنهانی همراه خانواده، راهی ایران شد و در مرز ایران و عراق، همه نگاشته rlm&های علمی ایشان به دست نیروهای امنیتی عراق افتاد. آیت rlm&الله کشمیری از آن پس در شهر مقدس قم اقامت گزید و به تهذیب نفس، پرورش شاگردان و انجام امور مذهبی و علمی همت گماشت. سرانجام این عارف سترگ و عالم برجسته در 18 فروردین 1378 ش برابر با بیستم ذی rlm&حجه 1419 ق پس از طی یک دوره بیماری در 73 سالگی جان به جان آفرین تسلیم کرد و پس از اقامه نماز توسط آیت rlm&الله بهجت، در حرم مطهر حضرت معصومه(س) به خاک سپرده شد.

نبرد "یرموک" بین مجاهدان مسلمان و سپاه روم(13 ق)

در این جنگ، رومیان سپاه عظیمی را فراهم کرده و در مقابل مسلمانان قرار داده بودند. سرانجام با جان rlm&فشانی سربازان اسلام، این جنگ به سود مسلمانان خاتمه یافت و بیش از ده هزار نفر از رومیان به هلاکت رسیدند و حدود سه هزار نفر از مسلمانان شهید شدند. نقل می rlm&کنند ابوسفیان در این جنگ شرکت کرده بود و وقتی که رومیان غلبه می rlm&کردند می rlm&گفت آفرین بر "بنی الاصف" یعنی رومیان.

عروج پیامبر بزرگ الهی، حضرت عیسی(ع) (33م)

حضرت عیسی بن مریم(ع) پیامبر بزرگ الهی و یکی از پیامبران اولوالعزم است که در 25 دسامبر سال اول میلادی برابر

با 622 سال قبل از هجرت نبی مکرم اسلام(ص) در بیت لحم یا ناصره واقع در فلسطین امروزی، به امر خدا از حضرت مریم(س) دختر عمران زاده شد. قبل از تولد آن حضرت، میلاد ایشان پیش از میلاد مسیح بوده و این امر برای حکام زمان، ناگوار بود. از این رو، چون از جانب هردوس، والی روم مورد تهدید بود، خانواده او، وی را به مصر بردند. ایشان در سی سالگی در شهر جلیله، شروع به تبلیغ دین خود کرد که مورد عداوت روز افزون فریسیان قرار گرفت. موضوع به دار آویخته شدن حضرت عیسی(ع) از نظر مکتب اسلام، چنانکه در قرآن به آن تصریح شده است، امری بی‌اساس است و به تعبیر قرآن، امر به آنها مشتبه شده است. داستان پایان زندگی دنیوی حضرت عیسی(ع) بر اساس تواریخ و تفاسیر و احادیث از این قرار بوده که: جهودان که همواره با حضرت مسیح(ع) سر دشمنی داشتند، به قتل او تصمیم گرفتند. در آن حال عیسی(ع) با حواریون در باغی بود. سپاه یهود چون به باغ آمدند همه شاگردان عیسی(ع) پراکنده شده و فرار کردند. یکی از یهودیان به نام یهودا که شبیه عیسی(ع) بود و جای عیسی(ع) را نیز او نشان داده بود به دست آنها افتاد. سپاهیان او را با هلله و غوغا، کشان کشان بردند و چون مجال تحقیق بیشتری نبود به دارش زدند. اما خداوند عیسی(ع) را در آن حال به آسمان برد. به روایتی دیگر یکی از حواریون جوانی بود که به عیسی(ع) شباهت داشت. وی پس از اجازه از حضرت عیسی(ع)، خود را عیسی(ع) معرفی کرد و او را به دار زدند و امر بر یهودیان مشتبه شد. حضرت عیسی(ع) در هنگام عروج، 33 سال داشت.